

"L'epicentre de les meves experiències més emocionants ha sigut sempre l'oració"

En Gerard Jiménez Clopés va nèixer fa 28 anys a Girona. Ha estudiat Publicitat i Relacions Públiques a l'Universitat Pompeu Fabra de Barcelona. I ha treballat, mentre acabava la carrera, al departament de màrketing d'un grup editorial català.

02/05/2017

Per què vas decidir oferir la teva vida al Senyor? Per què et fas mossèn?

Al principi, el que em va marcar va ser la vida de persones entregades a Déu que vaig conèixer: transmetien felicitat. Jo volia ser feliç d'aquella manera i contribuir a portar aquella felicitat als altres. Lògicament, després vaig aprendre que darrera d'aquelles persones s'hi trobava Déu (una persona: Jesucrist); això és el que m'assegurava, per dir-ho d'alguna manera, que aquella felicitat podia ser autèntica i que, passés el que passés, es podria mantenir en el temps.

Fer-me mossèn és part d'aquella crida que vaig entendre al principi de “contribuir a portar la felicitat”.

Ser mossèn, amb la gràcia de Deu, és contribuir a què la font de la felicitat sigui sempre abundant.

Gràcies a Déu he tingut bons testimonis de mossens: per exemple, el de la meva parròquia de Palau-sacosta, mossèn Frederic Pujol. I recentment, el de Mons. Xavier Echevarría, qui em va ordenar diaca ara fa 6 mesos i que va morir al desembre de 2016. Recordo que fa un parell d'anys, vivint jo a Roma, em van haver d'operar i, mentre em recuperava, ell estava molt pendent de l'evolució. Inclús després, cada vegada que el trobava, em seguia demanat: estàs 100% recuperat?

Com et definiries? Quin tret característic de la teva persona destacaries?

Em considero una persona tranquil·la, reflexiva i pràctica... No m'agrada ni l'afectació ni les coses complexes. Sobre el "tret

característic” crec que des de fora se’m definiria com a algú “una mica reservat”; des de dins, en canvi, em consideraria com una persona que vol “jugar fàcil”, en el sentit d’anar a allò que és essencial de les coses: confiar i esperar molt que Déu ens ajuda en tot, disfrutar de les bones amistats, veure l’aspecte positiu del què visc, gaudir del que faig...

De quina manera Jesucrist t’ha anat cridant i el segueix cridant a oferir la seva vida al servei dels qui Ell vulgui? Com han rebut la notícia els teus coneguts?

Des de petit he après –sobretot a casa meva– a adreçar-me a Déu, a Jesús, de manera senzilla, directe, de tu a tu (el que s’anomena pregària o meditació). En aquests diàlegs és on he pres les decisions de la meva vida, on he sentit que Jesucrist em cridava i on he acabat descobrint que, sobretot, el necessito jo a Ell.

Semblen moments de silenci... però no és així: l'epicentre de les experiències més emocionants de la meva vida ha sigut sempre, precisament, l'oració.

Els meus familiars han rebut la notícia amb alegria. Dono gràcies a Déu per la família que tinc, per tots i cada un d'ells. És una llàstima que no pugui passar més temps amb cadascú: a vegades em queixo al Senyor, amb una frase coneguda, dient-li: ok, jo m'ocupo de les teves coses... però si us plau, Tu cuida'm els meus. Això em fa pensar molt en el Cel... on tots els límits desapareixeran, i també en la necessitat d'inventar-me maneres d'estar més units amb ells, també ara.

Què vol dir ser sacerdot actualment? El Papa Francesc va pronunciar una frase rodona quan

deia que vol "pastors que facin olor d'ovella". Com l'entens?

Recentment el Papa Francesc demanava tres coses al sacerdots: ser concrets, afectuosos i humils; són tres adjectius de la missió del sacerdot: fer amable i més fluida la relació de Déu amb cadascú de nosaltres. L'expressió "pastors que facin olor a ovella" la llegeixo en aquest sentit.

En canvi, si col·loquem rotllos (zero concreció), si espantem amb gestos freds (zero estimació i empatia) o si busquem lluir nosaltres (zero humilitat), les ovelles "toquen el dos"... i per culpa nostra es perden el millor de la vida. En altres paraules, el sacerdot hauria de posar cara i ulls a la misèricòrdia de Déu Pare, de què tant parla el Papa Francesc.

Com poden ajudar els sacerdots de la Prelatura a l'Església cada vegada millor? I, com els laics

podem ajudar els sacerdots a ser millors sacerdots?

Dins de l'Església hi ha camins molts variats per arribar a una mateixa fita, perquè cadascú se sent cridat a respondre Déu d'una manera específica. L'Església protegeix i cuida cada un d'aquests camins. Els sacerdots de l'Opus Dei ajuden bé l'Església quan compleixen aquesta missió pastoral en benefici, en primer lloc, dels fidels de la Prelatura, que són les persones que se'ls encomana. Tenint cura d'aquesta part del poble de Déu, aquest camí, és com millor col·laboren dins l'Església. Alhora, també és important col·laborar, en funció de les possibilitats de cadascú, en les necessitats concretes de la diòcesi on viu; així com procurar que hi hagi molta unió, pinya i fraternitat entre tots els sacerdots.

Sobre l'ajuda dels laics, haig de reconèixer que fins que em vaig decidir a ser sacerdot jo resava més aviat poquet pels sacerdots. Ara se'm fa evident que és la primera cosa que necessito...

**Viure a Roma, què t'ha aportat?
Com veus la realitat de l'Església i
la societat catalana des de la Ciutat
Eterna, on has viscut els darrers
anys?**

A fer realitat l'idea tan bonica de la catolicitat que es respira aquí. Els qui em coneixen millor saben que en els 7 anys que porto a Roma "m'he enamorat" del Líban, de Xile, de Kènia... però també de València, de Tenerife, de Logronyo, de Salamanca... La raó és doble: primer perquè aquí he conviscut amb gent d'aquests llocs, i s'aprèn molt; i, el segon, per un motiu espiritual fàcilment deduïble...

Sobre l'Església i la societat catalana?
Dos detalls m'han sorprès molt positivament: el primer prefereixo mencionar-lo només genèricament (pero jo hi poso cares...): des d'aquí constato el bé que fan els sacerdots – sobretot els nouvinguts a una ciutat – que parlen sobretot de Jesucrist i a partir d'Ell. Vinguin d'on vinguin i siguin com siguin (estil, manera de fer, etc.), se'ls reconeix una autèntica paternitat espiritual. El segon detall ha estat el moviment massiu de solidaritat en favor dels refugiats que hi ha hagut a tot Catalunya en els últimos mesos. Aquesta actitud ha demostrat la grandesa d'un poble i un humanisme que no el sabria distingir del cristià.

L'Església està cridada a servir tots els homes, i no només els fidels. El Papa parla d'anar a les perifèries, com pensa que els preveres poden donar aquest servei?

Entre d'altres maneres, una pot ser viure segons aquesta frase de l'Evangeli de sant Joan: «He vetllat per ells i no se n'ha perdut ni un de sol» (Jn 17, 12). Dit en positiu, l'entenc així: tant de bo sapiguem tractar molt bé els qui s'apropen a nosaltres, els qui tenim al voltant, de manera que no ens resultin molestos els seus problemes, preocupacions, etc; per comoditat, en canvi, és fàcil cedir a involucrar-s'hi poc.

Per tant, necessitem obrir bé els ulls, mirar cara a cara als altres i demanar a Déu que ens doni un cor alegre i magnànim, per no deixar precisament de banda, a la perifèria, persones o situacions que ens semblen complicades, inoportunes o que no tenen res a veure amb nosaltres. Hi ha altres maneres de concretar aquest “sortir” a les perifèries, però, al menys pensant en mi, aquesta em sembla la més immediata.

El Sant Pare ens diu: "La pastoral en clau missionera exigeix abandonar el còmode criteri pastoral del 'sempre s'ha fet així'. Convido tothom a ser audaços i creatius en aquest repte" (Evangelii Gaudium, 33). Com posar-ho en pràctica? Com afecta els laics, que també han de ser Església 'en sortida'?

Una de els claus pot ser la de situar, al centre de les diferents maneres de concretar la pastoral, allò que és essencial: habitualment serà afavorir que les persones tinguin “experiència de Déu”. La resta de coses, l'elecció de continguts, horaris, temàtiques, persones, etc., reforçarà el propòsit principal. Si una pastoral és manté igual des de molt de temps... l'audàcia consisteix en preguntar-se si tot apunta, de manera senzilla, a reforçar el centre de cada proposta i a prescindir d'allò

que destorba; i la creativitat permetrà buscar alternatives.

Respecte als laics, poden ser “església en sortida” a partir de la missió que tenen dins la propia família, treball i amistats. Posem un exemple sobre el treball, ¿què és més important, anar a Missa els diumenges o ser un bon publicista, elegant i respectuós...? Un cristià no sabria dissociar les dues coses..., i entendrà que a la seva professió també ha de portar la llum de l’Evangeli. Així contagiarà els seus familiars i companys d’aquest estil de vida. És el que el Papa Francesc anomenava la “santedat de la classe mitja” de la que tots podem formar part, o el que sant Josepmaria i després el Concili Vaticà II han recordat com “la crida universal a la santedat”.

El 2018 hi haurà un sínodo sobre els joves, la fe i la vocació. Com

s'ha de fer per arribar més als joves?

Des de fa uns 10 anys estic involucrat en la formació de joves, i els últims tres anys especialment amb adolescents. Si m'hagués de quedar amb tres ingredients importants, diria: oració (ensenyar-los a tractar personalment Jesucrist), passar temps amb ells (la convivència i les bones amistats formen tant com una catequesi), i... paciència, molta paciència (que es tradueix en estimació i creativitat, per fer amble la proposta de vida cristiana). Com he llegit fa poc: els peixos no falten, el que falta avui dia és l'aigua on puguin nadar... Doncs aquests tres ingredients donen molta, molta aigua... i els miracles de Jesucrist no es fan esperar.

pdf | document generat
automàticament des de [https://](https://dev.opusdei.org/ca-es/article/entrevista-gerard-jimenez/)
dev.opusdei.org/ca-es/article/entrevista-
gerard-jimenez/ (07/08/2025)